

Hvad ser du?

I løbet af denne måned vil alle de deltagere i støvnet på *Nyborg Strand*, der bestilte lydband, have modtaget dem.

Vi har anskaffet en kopieringsmaskine og er, medens disse linier skrives i slutningen af september, i færd med at tilrettelægge den fremtidige lydbandstjeneste.

Adressen på *Mod Målets lydband* er Bygaden 89, 5953 Tranekær.

*

Der blev bestilt mange lydband på *Nyborg Strand*, og der er kommet adskillige andre tilkendegivelser om, at man ønsker gennem lydband at få del i den forkyndelse, der lyder ved vore Gudstjenester og møder rundt omkring. Derfor har vi efter bøn og overvejelse besluttet at anskaffe det nødvendige tekniske materiale.

*

Vi vil imidlertid gå langsomt frem og ikke forivres os. Vort håb er, at vi med vore lydband kan nå de enkelte, der rundt omkring sidder ensomme med en dyb længsel efter Ordets udlægning. En masseproduktion af lydband er ikke vor opgave.

Vi beder om forbøn. Tekniske hjælpemidler som båndoptagelser har den fare, at de vil tage magten. Det lyder jo så overbevisende: »Du kan nå utroligt mange mennesker på den måde – tag fat derpå – udnyt denne mulighed til det yderste!«

Ak ja, det lyder så overbevisende – men Guds Ånd lader sig nu ikke overbevise af gode argumenter. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens susen. Den er i en vis forstand uforudsigelig og uberegnelig, men dens virkninger er umiskendelige. Vi vil derfor ikke lade os drive af gode overbevisende argumenter, men af Guds Ånd, der ikke er så ivrig efter at udrette mest muligt på menneskers måde, men ligesom hjertet har sine egne grunde! Ånden har sine grunde til ikke altid at gøre det, der er så »effektivt, så effektivt!«

Hvis vor gerning med lydband skal have betydning i Gud rige, må vi lade os lede af Guds Ånd. Ellers bliver det vor gerning, men det skulle være Guds!

Jeg tror, at der er nogle, der vil bede for os, at vi må forblive i Åndens tjeneste, ledet og drevet af Ham, hvad udsendelsen af lydband angår.

Vil Bibeltimerne over *Johannes' Åbenbaring* udkomme på lydband? Jeg tror

ikke love det, men det er en af de ting, der er under overvejelse.

*

Artiklerne denne gang er et ord om vort *hjerterforhold* til vor opstandne Herre og Frelser. Jeg har en følelse af, at de vil vække modsigelse, men jeg henstiller, at man læser dem fordomsfrit.

Der er adskillige, der har sendt mig opmuntrende ord i anledning af de daglige kommentarer til *Lukas-evangeliet* under *Bønnen* og *Ordet*. Det har været mig selv en åndelig hjælp at udarbejde dem – at sidde stille med et enkelt eller to vers ved Herrens fødder har for mig været som at drikke af Livets vand. Dette arbejde har sandelig været en gave snarere end en opgave!

*

Under forberedelserne til gennemgangen af *Johannes-evangeliet i Murnau* slog det mig, at man behøver mere stilhed, end det kødelige menneske synes om, for at høre, hvad der siges vers efter vers. Alt er på een gang så enkelt, så ophøjet og så uudtømmeligt. Vi får lov til at lytte til Herren, når han i dybeste fortrolighed åbner sit hjerte for sin lille flok.

Det kan mængden ikke høre. Kun den, der er Herren inderligt nær, kan opfange, hvad han siger. *Johannes-evangeliet* lukker sig for enhver, der er grebet af aktivitet.

Det er, som fører det os op på forklarelsens bjerg, og vi ser ingen uden Jesus alene.

*

Det er min bøn, at vort *hjerterforhold* til Herren ikke skal lide skade, men uddybes og inderliggøres mere og mere. Det gør ikke noget, du ikke er med i kristelige aktiviteter, blot dit hjerte forbliver i Kristus, så du dagligt hører, hvad han siger. Der står ikke skrevet, at nogen kristen bærer frugt for Herren gennem aktivitet, men Jesus har sagt, at enhver, som *bliver i ham*, bærer frugt og bliver rensket, for at han skal bære mere frugt (Johs. 15).

Jeg er overbevist om, at kristenheden ikke behøver opfordringer til aktivitet; jeg er også overbevist om, at kristenheden lider store åndelige tab på grund af den megen aktivitet. Vi lider derimod ingen ånde-

lige tab ved at hige efter at lære Herren inderligere at kende. Han ved bedre end noget menneske, hvad han vil, vi skal gøre. Det ligger som regel lige for i vor dagligdag. Det ser ikke altid ud af noget stort. Undertiden er det at række en broder eller søster et bæger koldt vand. Men sådanne gerninger er frugt for Herren! Undertiden er det at sige nej, fordi Herren siger nej; alle andre vil derimod straks sige ja – men Ånden hvisker Guds nej til dig, og du kan høre det, fordi dit *hjerterforhold* til Herren er inderligt. Da bærer du ligeledes frugt for evigheden, men ingen anden forstår dig lige med det samme.

*

Vidnesbyrdet om Jesus bliver næsten aldrig aflagt i Ånd og sandhed ved masse-møder, slet ikke når de er arrangeret, planlagt og forberedt organisatorisk og reklamemæssigt. Men når et Guds barn, der lever Herren nær, drager omsorg for *sin næste*, hvem han eller hun nu er, da kommer Jesus til udtryk – og det er vidnesbyrdet.

Det kan efter sit væsen ikke i mindste måde være afhængigt af, om der arrangeres nogle massemøder. Vidnesbyrdets øjeblik kan ikke tilrettelægges – det er der, når *det gunstige øjeblik* er der – og den, der vandrer personligt med Herren i dagligdagen, er opmærksom på det og udnytter det.

*

Når jeg peger på dette, er der altid nogen, der henviser til *pinsedagen* i Ap. G. 2 – men den henvisning underbygger stærkt, hvad jeg har sagt.

De moderne massemøder har jo ikke på noget punkt den mindste lighed med, hvad der skete pinsedagen.

De et hundrede og tyve var samlet til bøn, men havde ikke planlagt noget stor-møde.

Da lød der med eet fra Himmelen en susen som af et vældigt åndepust, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Det er jo noget andet, end at mennesker laver en vældig lyd fra jorden. Her var det Gud, der suverænt tog initiativet uden at rådspørge noget menneske, end ikke apostlene.

Der viste sig også for dem tunger som af ild, og de fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Ingen vil vel påstå, at noget sådant er optakten til vor tids mas-

semøder.

Og de blev alle fyldt med Helligånd, og de begyndte at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden indgav dem at forkynde (og disse andre tungemål var de menneskers modersmål, der nu strømmede til, da denne lyd fra Himmelen kom).

De et hundrede og tyve havde intet gjort for at få mennesker til at komme. Det var Guds vældige gerning, der kaldte de gudfrygtige mennesker til.

Så stod *Peter* frem sammen med de elleve, opløftede sin røst og talte til dem – og hvilken forkyndelse! Er der virkelig nogen, der vil påstå, at den forkyndelse, der lyder ved vore dages arrangerede massesemøder, blot i ringe måde har det Åndsindhold med så overbevisende en kraft som apostelens?

Han opfordrede ikke en eneste til at beslutte sig for Jesus; men da skaren havde hørt ham, stak det dem i hjertet, og de sagde: »Brødre! hvad skal vi gøre?« De var sandelig blevet overbevist om synd. De var ramt af Guds klare og frygtelige lys.

Det var ikke indrammet af korsang eller dæmpet musik eller andet af den skuffe. Der blev ikke serveret nogetsomhelst, som kunne tiltale det kødelige menneske. Der blev heller ikke optaget en kollekt til virksomheden, hverken en klingende eller en lydløs. Gud var nemlig til stede.

Jo, henvisningen til pinsedagen taler stærkt og overbevisende om, at vi ikke skal forsøge med massesemøder – og slet ikke påstå, at de har nogen lighed med Ap. G. 2.

*

Dette af Guds Ånd skabte massesemøde er et ord til os om, at *Guds initiativ er det eneste, der fører til, hvad Gud vil*. Må vi dog se nøje til, at vi ikke overtager initiativet fra Herren! Sagt på en anden måde: *Må vi våge over vort personlige hjerteforhold til Herren*, så enhver af os er ham så nær, at han kan skelne Herrens røst fra alle andres, ikke mindst deres, der er så ivrige med deres »store« foretagender. De ved næppe, hvad de gør!

*

Vers 1 i Ap. G. 2 lyder ikke således, som det ofte citeres: »Da pinsedag kom, var de alle samlede med hverandre«. Det står tydeligt og klart: »Da *pinsedagen* var kommet (eller: var fyldt) ...« Hermed erklæres det os, at pinsedagen er den eneste, der kommer af den slags.

Vi taler om *langfredag*, men burde sige *langfredagen*, thi den bliver aldrig gentaget.

Søndag morgen, da han opstod fra graven, bliver heller aldrig gentaget, thi Jesus er død, og han er opstanden.

Tilsvarende med pinsedagen: Han har udgydt Helligånden; der kommer ikke en pinsedag som denne igen, ligeså lidt som der kommer en langfredag eller en påskemorgen.

*

Men vi kan få del i, hvad Gud har fuldbyrdet for os gennem sine store gerninger; i det nære hjerteforhold til Herren bliver vi stadig mere grebne af hans herlighed og fornyes uafsladeligt i det indre menneske ved den Helligånd. Han bliver større, vi bliver mindre, skønt de evige rigdomme i Kristus Jesus bliver os til del i stadig større fylde.

*

Og snart skal vi se Ham, som Han er! Hvad skal vi gøre med henblik på det øjeblik, da vi skal møde Ham ansigt til ansigt? »Og nu, børnlille, *bliv i Ham*, for at vi, når han åbenbares, må have frimodighed og ikke blive til skamme for ham ved hans komme« (1. Johs. 2,28).

*

Den antikristelige ånd er i færd med at underlægge sig vort folk. Fjendskabet imod Kristus og alt, hvad der bærer hans navn, gennemtrænger samfundet fra øverst til nederst. En familie, der tager sig af nogle børn i dagpleje, fik af myndighederne at vide, at hvis de bad bordbøn, ville børnene blive taget fra dem.

Jeg ville i den families sted fortsætte med at bede bordbøn! Når myndighederne vil hindre os i at gøre Guds vilje, skal vi ikke adlyde dem.

*

Jeg kender en lille pige på ca. 10 år, der holder hånden op for sine øjne, når hun går forbi de store reklamer med middagsbladens skamløsheder i udstillingsvinduerne. Hun føler instinktivt, at hun besudles – men hun er lille og kan kun holde hånden op for sine øjne.

Hvis hun var i dagpleje, måtte hun ikke udsættes for den frygtelige fare at lytte til en bordbøn, men hun må gerne udsættes for al skamløshedens tilsmudsning af sjæl og sind. Vi har sandelig nogle viise og kærlige myndigheder i dette land!

Nu er hun ikke i dagpleje, men hendes forældre beder bordbøn. Burde myndighederne ikke forbyde det! Det kan jo skade barnet!!

Jo, forbuddet skal nok komme en dag! Vent bare lidt endnu!

*

Vor franske broder *Charles Rohrer* har været i Danmark mange gange i årenes løb. Han har været på *Nyborg Strand* tre gange uden at ville tale fra talerstolen; dette er han nu gået med til de to sidste gange, han var der. Derudover er han ganske ofte kommet på nogle korte besøg, mest for at vi kunne bede sammen.

Ved sit sidste besøg sagde han i *Slagelse* noget, jeg ikke før har hørt, og som sikkert kun han kan sige på den rette måde i den rette Ånd; han fortalte os, at han ofte i *Frankrig* møder mennesker med denne hilsen: »Er du bange for at dø?«

Så føjede han til, at hans hilsen undertiden afslørede, at kristne kan gå med en hemmelig angst for døden.

Da han sagde dette, ransagede jeg mit eget hjerte, om jeg er bange for at dø.

Jeg kom også til at tænke på professor *Hallesbys* råd: »Bed om, at du må være beredt den dag, døden melder sig, og forbered dig dertil!«

Kommer vi frem i lyset med alt, hvad vort hjerte rummer i forbindelse med tanken på døden, da får vi den hjælp, som kun den opstandne Herre og Frelser kan skænke os – han befrier os fra dødsfrygten.

Dertil hører også befrielse fra frygten for dommen.

*

Nogle dage derefter var jeg til en begravelse og kom til at tale med nogle yngre mennesker, der ikke kendte evangeliet. En af dem sagde pludseligt: »Døden er tabuemne i Danmark; man taler ikke om døden.« Alt andet kan man tale om, men bringes døden på tale, opstår en forlegen tavshed, og man skynder sig til et andet emne.

Det var anderledes før. Man beredte sig til at dø; man beskikkede sit hus; man så virkeligheden i øjnene og stak ikke hovedet i busken.

Måske skulle vi tale oprigtigere herom. Jeg har flere gange oplevet, at en begravelse blev en hellig glædesfest, hvor alvoren ikke blev udhulet, men fyldt af Guds fred. Jeg mindes nogle begravelser, hvor lovsangen lød med Åndens fylde.

Hvis nogen har angst for døden, skal han ikke skamme sig sådan derover, at han ikke vil vedgå det. Det er kun ved at bringe dødsfrygten frem i Lyset, man i Jesu navn får den væk.

Jeg anvender ikke selv *Charles Rohrer*'s hilsen, og den egner sig næppe til ef-

terabelse; dertil er den for personlig; den er knyttet til hans egen person. Han har haft dødsangsten helt inde på livet af sig, da han var omringet af partisaner på østfronten og råbte til Gud om hjælp.

Alt må være personligt i kristenlivet, ellers har det ingen virkelig værdi!

*

Hvert menneske er dyrebart. Hvor dybt sunket et menneske end kan være, så er det dog dyrebart.

Jeg har i den sidste tid fået indblik i, hvor galt det kan gå et menneske, og hvor fortvivlet det kan blive.

Det kan komme ind i så forfærdeligt et mørke, at det ikke vil leve mere.

Men det ophører ikke med at være dyrebart, og dets sjæl er mere værd end hele verden.

Ingen kristen kan nogensinde opgive et andet menneske, fordi dette er dybest nede. Der findes ingen menneskelig nød eller fortvivlelse, som udelukker evangeliet. Det er nemlig et *guddommeligt* ord med *guddommelig frelseskraft*, og det guddommelige er stærkere end enhver menneskelig fortvivlelse, håbløshed og nød.

Hvis vi på forhånd opgiver et menneske, fordi det har bragt sig ind i mørket og nu er bastet og bundet, overvældet af satsans magt, da begrænser vi evangeliet til kun at kunne frelse mennesker, der ikke er kommet så langt ned. Da var evangeliet et budskab, der kun kunne frelse mennesker med en vis karakterstyrke.

Men Jesus udfriede den besatte i gaderenernes egn, og han friede Kvinden, der var grebet i hor på fersk gerning, og han har sagt, at de mest håbløse, skøger og tuldere, går forud for retfærdige ind i Guds rige.

Når et menneske er kommet udenfor al menneskelig hjælps mulighed og måske endda selv er skyld deri, da er det vor herlige forret at forkynde evangeliet for sådanne fattige, at fanger skal få deres frihed, og de lænkede slippes løs!

Hvem ved, om de, der er kommet så dybt ned i mørket, udgør et guddommeligt kald til os, så vi kan lære evangeliet at kende i dets ubegrænsede frelseskraft!

Hvem ved, om de er en Guds gave til os, så vi kan lære Kristus at kende på en ny måde!

Hvem ved, om de er en opfordring til os om at holde bedre ud i bønnen!

Slip dem derfor ikke! Afskriv dem ikke! Foragt aldrig noget menneske, heller ikke den mest besværlige!

Men omslut dem med troens tanke, bed for dem i troens Ånd, og tak Gud for dem i hjertets ydmyghed – tænk, hvilken nåde, at du ikke er der, hvor de er!

Vær samtidig mandig og fast! De skal ikke undskyldes – deres synd skal ikke bortforklares – de skal ikke ynkes i en sentimental ånd – de skal fries – det kan kun *sandheden, lyset, troen!*

*

Vær samtidig på vagt imod tidens pseudo-frelse, der er et stort bedrag. Mange er

dybt nede uden at være ydmyge. De vil måske gerne »frelses« af den »Jesus«, som rockmusikere synger om, og komme ind i et sådant milieu; her har de det et stykke tid »dejligt«, synger om »Jesus« og oplever noget inde i sjælen – noget, som også efter gruppens mening er »herligt«, men som hverken omskaber, frelser eller forløser. En dag falder det hele til jorden som et luftkastel.

Elsk derfor ikke noget menneske i en sådan sentimental sukkersødhed, at du lader ham blive pseudo-frelst. Det er ikke et skridt på vejen til Herren, men et skridt yderligere væk.

Der er salt i den sande kærlighed. Den dækker ikke over synden, den dømmer den heller ikke, men den bringer den til lyset, thi den er ondets rod.

Jesus sagde til kvinden ved Sykars brønd: »Gå og hent din mand!« Han vidste, at hun ikke havde nogen mand, men levede i synd med den femte. Sådant var hans kærlighed. Denne bundne kvinde, i familie med hende, der blev grebet i hor, blev frelst og fri.

Vær derfor sandheden om mennesket tro i kærlighed. Alt, hvad der bringes til lyset, bliver selv lys.

*

Det personlige, det personlige – det ægte – hjerteforholdet – *dit* hjerteforhold til *din* Herre og *din* Frelser – tag vare på det, at ikke du skal miste alt!